

При тази спецификация за единица е броено всяко отделно дѣяние, безъ обзиръ на това, дали е било извършено отъ едно или отъ повече лица, или дали лицето, което е осъдено за това дѣяние е осъдено само за едно дѣяние, или за повече такива. Доста е наказуемото дѣяние по съставъ, време и мѣсто на извършването му да може да се вземе за единъ отделенъ фактъ.

При случаитѣ, при които едно дѣяние е извършено отъ нѣколко лица, приемано е, че дѣянieto е послѣдвало отъ осъждане, когато макаръ едно само отъ обвиняемитѣ лица е било осъдено, а съ оправдаване — когато всички лица сж били оправдани, или когато нѣкои отъ тѣхъ сж били оправдани, а по отношение на други отъ тѣхъ, дѣлото е било прѣкратено.

А при случаи, при които едно лице се обвинява въ извършване на нѣколко дѣяния, всяко дѣяние отъ тѣхъ, съобразно това отъ осъждане ли е послѣдвано или отъ оправдание, се поставя къмъ съответната категория дѣяния.

Опититѣ сж обработвани по сжщия начинъ, отделно отъ напълно консумиранитѣ дѣяния.

При обработката на материала по втората основна единица — обвиняемо лице — за единица е броено всяко отделно лице по всяко отделно дѣло, по което е било обвинено или осъдено.

При този начинъ на броене, броя на обвиненията и осъжданията никога не съвпада съ броя на обвиненитѣ или осъдени въ дѣйствителностъ физически лица. Броя на послѣднитѣ, обикновено, е много по-малкъ отъ броя на обвиненията или осъжданията, произнесени отъ съдилищата, защото при много случаи едно и сжщо лице може да бѣде субектъ (обектъ) на нѣколко присѣди, издадени било отъ единъ и сжщъ, било отъ различни съдилища.

По много причини, обаче, даването на свѣдѣния за физическитѣ лица — обвинени и осъдени — наредъ съ обвиненията и осъжданията, подигнати и произнесени отъ съдилищата, въ насъ се явява за сега почти невъзможно.

Лицата обвинени или осъдени за извършване на нѣколко дѣяния сж броени само по единъ пътъ и сж отбѣлзвани само при дѣянieto, което е било счетено за главно.

За главно дѣяние е считано това, което е било послѣдвано отъ осъждане, при случаи на осъждане, по едно дѣяние и оправдаване и прѣкращаване дѣлото, по отношение на други, а при случаи, при които за всички дѣяния, извършени отъ едно лице е послѣдвало осъждане, оправдание или прѣкращаване на дѣлото — това, за което закона прѣдвизда по-тежко наказание.

Материалътъ по участие на лицата въ извършването на дѣянията не е разработванъ.

Съобразно границитѣ, въ които се извършва обработката, свѣдѣнията, които изнася публикацията сж изложени въ осемъ таблици, анализиращи изобщо, изнесенитѣ прѣдъ съдилищата наказуеми дѣяния, — особено тѣзи отъ тѣхъ, които съдилищата, съ встъпили въ законна сила присѣди, сж признали за прѣстѣпления, — вътрѣшния съставъ на прѣстѣплението т. е. индивидуалнитѣ качества на осъденитѣ и наказанията, които съдилищата сж наложени.

Главенъ Директоръ на Статистиката:

Кир. Г. Поповъ.

Dans cette spécification, pour unité est compté chaque acte distinct, sans égard si il est perpétré d'un ou de plusieurs individus, ou bien si l'individu jugé pour cet acte n'est condamné que pour un acte ou bien pour plusieurs pareils. Il suffit que l'acte punissable par constitution, date et lieu de perpétration, puisse être pris pour un fait distinct.

Dans les cas où un acte est perpétré par plusieurs individus, on a admis que l'acte est le résultat d'une condamnation, quoique un seul des individus prévenus fût condamné, et d'un acquittement — quand tous les individus ont été acquittés, ou bien, quand quelques-uns d'entr'eux ont été acquittés, et, par rapport à d'autres d'entr'eux, le procès a été annulé.

Et dans les cas où un individu est accusé de perpétration de plusieurs actes, chacun de ces actes, soit qu'il fût résultat d'une condamnation ou d'un acquittement, est placé dans la catégorie d'actes respective.

Les tentatives sont élaborées de la même manière, séparément des actes complètement consommés.

Dans l'élaboration du matériel, selon la deuxième unité — individu prévenu — comme unité est considérée tout individu distinct par chaque acte distinct, d'après lequel il a été accusé ou condamné.

Dans cette façon de compter, le nombre des accusations et condamnations ne coïncide jamais avec le nombre des individus en réalité physiquement accusés ou condamnés. Le nombre de ces derniers est, ordinairement, beaucoup plus moindre que celui des accusations et des condamnations prononcées par les tribunaux, parce que dans plusieurs cas, un et même individu, peut être sujet (objet) de plusieurs sentences prononcées, soit par un et même tribunal, soit par différents tribunaux.

Cependant, par suite de plusieurs causes, le relèvement de renseignements sur les individus physiques — prévenus et condamnés — de front avec les accusations et les condamnations, suscitées et prononcées par les tribunaux, apparaît chez nous, pour le moment, presque impossible.

Les individus prévenus ou condamnés pour la perpétration de plusieurs actes ne sont comptés qu'une seule fois, et ne sont notés que dans l'acte considéré comme le principal.

Pour acte principal est considéré ce qu'a été suivi de condamnation, dans le cas de condamnation dans un acte, et d'acquittement ou d'annulation du procès, par rapport à d'autres, et dans des cas où pour tous les actes perpétrés par un individu s'est ensuivie une condamnation, un acquittement ou bien une suspension du procès — ce, pour lequel la loi prévoit une punition plus grave.

Le matériel sur la participation des individus à la perpétration des actes n'est pas élaboré.

Conformément aux limites dans lesquelles est effectuée l'élaboration, les renseignements apportés par la publication sont exposés dans huit tableaux analysant, en général: 1) les actes punissables rapportés devant les tribunaux, particulièrement ceux d'entr'eux que les tribunaux ont reconnus par des sentences entrées en vigueur, selon la loi, comme crimes et délits, 2) la constitution intérieure de la criminalité, c'est-à-dire, les qualités individuelles des condamnés et 3) les punitions que les tribunaux ont infligées.

Le Directeur Général de la Statistique:

Kir. G. Popoff.